

Tabor za najstnike, številka 11

TEST:

Ali si pravi tabornik?

VEŠČINE:

Hočem postati novinar!

tabor
taborniška revija
XLVI 2001

POZDRAVLJENI

Dragi gozdovniki in gozdovnice,
kije ste? Zi dteje čarica namreč pozdravimo vaše
odzove. Srečavate se tudi, Pa poznate Raj
zanimivega, pošljite kakšno povzelo v izdelave
akcije ali pa vsaj povzite, ali vam je
revelj, kakšna kot p. vsem ali pa bi radi
Raj spomenuki. Čakamo vaša pisma!
Špelo

Pošto lahko pošiljate na Gozdovnikov naslov:

Zveza tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana
(s priložnostjo: za Gozdovnika)

ali po elektronski pošti na naslov urednice:
spelan@hotmail.com

PSIH.

Tako, pravila poznaš - glede na to, ka-
tera je v **tem trenutku** tvoja najljub-
ša barva, izveš, katero znamenje ti pri-
pada. Tokrat je razpored takšen:

rumena: NOŽ
oranžna: VRVICA
rdeča: KITARA
svetlo modra: ŠOTORKA
temno modra: KLIN
vijolična: KOTLIČEK
zeleno: LOPATA

rumena: GOJZAR
bela: KOMPAS
črna: VŽIGALICA

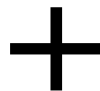
Horoskop velja do
izida prihodnje
številke

KOMPAS: Če se malo bolj potrudiš in računalnik za
nekaj dni pustiš povsem pri miru, bodo ocene
boljše, starši pa ne bodo imeli nič proti tvoji
udeležbi na naslednjem taborniškem izletu!

NOŽ: S prijatelji boste imeli nekaj nesoglasij. Nič
hujšega ne bo, čeprav se sprva morda ne bo zdelo
tako.

V ZNAKU

22. APRIL

22. aprila leta 1951 je bila na ljubljanski univerzi ustanovna skupščina Združenja tabornikov Slovenije, ki se je pozneje preimenovalo v Zvezo tabornikov Slovenije. To pomeni, da naša organizacija letos, in to prav ta mesec, praznuje 50. obletnico delovanja! Obletnica je tudi priložnost, da spregovorimo o zgodovini svetovnega in slovenskega taborniškega gibanja.

Seton

Za začetnika gozdovniškega gibanja velja naravoslovec, pisatelj in slikar **Ernest Thompson Seton**. Rojen je bil v Angliji leta 1860, kot petletni deček pa se je skupaj s starši izselil v Kanado, kjer je odraščal v pokrajini, poraščeni z gozdovi. Kot glavni ilustrator znanstvenega slovarja v New Yorku se specializiral za upodabljanje živali in prepotoval skoraj vso Severno Ameriko. Na teh potovanjih je prihajal v stik z živalmi, naravo in z indijanskimi rodovi. To življenje ga je očaralo, tako da je kupil opuščeno farmo v bližini New Yorka, kjer si je postavil kočo, naredil jezero, posestvo pa obdal z žično ograjo, da bi na njem gojil razne živali. Pravijo, da si je s tem nakopal zamero tamkajšnjih otrok, saj so s tem, ko je ogradiril del ozemlja, izgubili del prostora za igranje. Otroci so mu zato nagajali in delali škodo. Seton pa se je namesto za maščevanje odločil za

drugačno strategijo. Fante je namreč povabil na tridnevno taborjenje na svoje posestvo. Prišlo jih je kar 42. Potem ko so se ves dan igrali v naravi, so ob tabornem ognju pojedli večerjo, Seton pa jim je pripovedoval o življenju v divjini. Fantje so navdušeno sprejeli njegovo zamisel o ustanovitvi gozdovniške organizacije - to je Seton uradno razglasil junija 1902, zato to leto velja za začetek gozdovniškega gibanja. Gozdovniki so se zgledovali po severnoameriških Indijancih, predvsem glede odnosa do narave. Vzbujanje občutka povezanosti človeka z naravo je bilo za Setona zelo pomemben element vzgoje. Na naslednjih straneh si lahko tudi prebereš odlomek iz Setonove knjige Rolf gozdovnik, v kateri ustanovitelj gozdovniškega gibanja govori o prijateljstvu med Indijancem in ameriškim dečkom.

Baden-Powell

Lord **Robert Baden-Powell**, angleški general, rojen 22. februarja 1858 (22. februar je zato za vse skavte še danes poseben dan), je kot udeleženec vojn v Indiji in Južni Afriki spoznal, koliko lahko koristi pomoč dečkov, ki opravljajo naloge, kot so prenašanje pisem in ranjencev. V burskih vojnah v Južni Afriki je organiziral skupino mladih, ki je po koncu bitk domačinom pomagala pri obnavljanju domov, mostov in poti, zbiranju živine, ki se je razbežala in podobno. Na osnovi svojih vojaških izkušenj je po vrnitvi v London osnoval skavtsko organizacijo. Leta 1906 je izdal prvo knjigo o skavtizmu («Skavt»), leta 1907 pa je na nekem otoku pripravil prvo skavtsko taborjenje. 20 fantov je nekaj dni preživelo na prostem pod šotori, vsak večer pa so se zbrali ob tabornem ognju. Udeleženci so bili navdušeni, v Baden-Powellovo gibanje pa so se vključevali novi in novi skavti, tako da je leta 1908 nastala prva skavtska organizacija. Skavtizem se je hitreje kot gozdovništvo - razširil po vsem svetu.

GOJZAR: Spomladanska utrujenost te je letos zdelala tako, kot še nikoli prej. Brez skrbi, kmalu boš zopet poln/a energije!

V Sloveniji

V Ljubljani so skavte prvič videli leta 1913, ko je na katoliški shod prišla delegacija **poljskih skavtov**. V takratni Avstriji, kamor je pred prvo svetovno vojno sodilo slovensko ozemlje, je bila prva skavska organizacija ustanovljena leta 1912, ker pa se je slovenskim predstavnikom zdela njena ureditev preveč podobna vojaški, se niso odločili za ustanovitev slovenske skavske organizacije. Ta je tako nastala šele po prvi svetovni vojni, leta 1922. Prva skavska skupina se je imenovala Steg skavtov in planink. Ker pa so si nekateri vodilni člani skavitizem predstavljali nekoliko drugače, so leta 1925 ustanovili gozdovniško organizacijo. Ta se je imenovala Zveza slovenskih tabornikov (pozneje se je preimenovala v Jugoslovansko gozdovniško ligo) in je s sprejetjem načel Ernesta Thompsona Setona postala del svetovne gozdovniške organizacije.

Ob ustanovitvi je slovenskim gozdovnikom - Zvezi slovenskih tabornikov - čestital tudi Seton in med drugim zapisal: »Bil sem zelo vesel, ko sem se vrnil z zahoda in zvedel, da ste tudi pri vas ustanovili gozdovniško organizacijo. Zelo rad bi vas obiskal in videl. Čudovita je zgodovina vašega naroda in veličastne so vaše gore. Zato ste gotovo brezmejno navdušeni za našo lepo idejo. Upam, da hočete ohraniti vse, kar je jugoslovanskega, vaše pesmi, vaše plesne in vaše šege. Želim vam vse dobro in vas bratovsko pozdravljam! Vaš vdani Ernest Thompson Seton - Črni volk.«

Špela
Ilustriral Šeki

Viri:

Črtomir Zorec: *Gozdovništvo na Slovenskem. V: Gozdovništvo na Slovenskem 1925-1941. Maribor, 1986.*
Mira Grašič, Marjan Matjašič: *Skavti in gozdovniki na Slovenskem. Maribor, 1990.*
Kaj zna skavt III. reda. Priročnik za skavte pripravnik. 1939.

KITARA: Kako lepo je sedeti na soncu in poslušati ptičje petje! Romantično razpoloženje te bo prevevalo še naprej, in s tem ni prav nič narobe.

ZGODBA O ...

ROLFU GOZDOVNIKU

Ob 50. obletnici nastanka naše organizacije se spodobi, da vas spomnimo na ustanovitelja svetovne gozdovništva Ernesta Thompsona Setona, ki je bil tudi pisatelj. V branje vam ponujamo Rolfa gozdovnika, ki je v slovenskem prevodu izšel pri Mladinski knjigi v Ljubljani leta 1973.

Micky Kittering je bil neznačajnejš. Bil je ves zaverovan v svojo vojaščino in tudi delal tak videz. Sršati sivi brki so se mu kakor rogovi vili kvišku na obeh straneh nosu; to je bilo videti zelo vojaško. Mickyjeva ramena so bila oglata in že hoja ga je izdajala, kako je prevzeten; vrhu tega je imel na zalogi nič koliko kletvic, kakršnih doslej še niso slišali v Connecticutu. Poročil se je pono; ženska, ki si jo je bil izbral, bi gotovo postala zvesta žena, če bi ji le malo pomagal. Toda Micky je bil pijanec in si prizadeval samo to, da bi bila žena prav taka kakor on. Pred nekaj meseci je Micky vzel v hišo nečaka, ki bi bil ob vsaj malo dobrem ravnanju z njim lahko blagoslov za vse; toda Micky je že preveč propadel. Njegovo samo po sebi dobrodušno, a na žalost šibko naravo je razkrojil rum. Le redkokdaj, kadar slučajno ni bil opit in ni imel mačka, je še lahko pokazal lahen odblesk srčne dobrote.

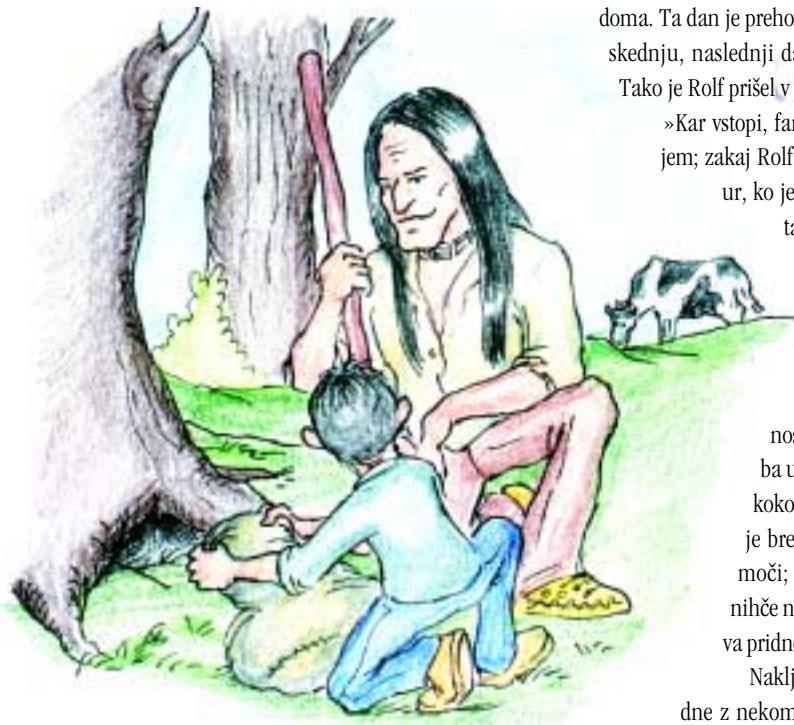
Na srečo ni nečak podedoval nobenih lastnosti očetovega sorodstva, temveč je bil po duši in telesu ves materin. Mati je bila hči učenega duhovnika, ki jo je dal odlično vzgajiti; na žalost jo je zapustil v bridkem siromaštvu in brez možnosti, da bi si sama služila kruh. Kmalu je umrla, Rolf pa se je takoj po njenem pogrebu odpravil na pot proti jugu, kjer naj bi neki njemu povsem

neznani stric Mihael imel farmo in morda zanj tudi košček doma. Ta dan je prehodil petnajst milj, prenočil na nekem skednju, naslednji dan pa prepešal petindvajset milj. Tako je Rolf prišel v svojo novo domovino.

»Kar vstopi, fant,« je zaslišal še kar prijazni sprejem; zakaj Rolf je na srečo prišel v eni tistih redkih ur, ko je bil Micky dobre volje. Povrhu pa je takle čvrst, petnajst let star fant za farmo pridobitev, ki je ni podcenjevati.

Teta Prudence s svojimi srepmi očmi in z rdečim nosom je bila sprva malo hladna, ta hladnost pa jo je minila, ko je Rolfa bilo treba uvesti v skrivnosti krmeljenja prašičev, kokoši in telet ter ga naučiti molsti. Delal je brez oddiha, kolikor so mu dopuščale moči; kmalu pa je spoznal, da mu za to nihče ni niti malo hvaležen in da vsa njegova pridnost komaj zadošča, da se ogne kazni.

Naključje je nanese, da se je Rolf nekega dne z nekom seznanil. Pomladnega jutra je še

pred sončnim vzhodom krenil v gozd po kravo na paši in presenečeno ugledal neznanega moškega, ki mu je mahal, naj pride bliže. Rolf je šel k njemu in videl krepko raščenega moža temne polti in gladkih, kakor napetih las - brez dvoma Indijanca. Mož je držal kvišku vrečo in dejal: »V temle drevesu tiči rakun. Podrži pred luknjo vrečo, da ga spodim vanjo.« Rolf je vzel vrečo in se postavil pred luknjo; tačas je Indijanec splezal na drevo do druge luknje in z dolgo palico drezal po njej. Izenenada se je iz debla začulo glasno ropotanje, vreča se je napela. Rolf jo je zmagoslavno zavezal. Indijanec pa se je tiho smejal in skočil z drevesa.

»Kaj pa naj storiva z njim?« je vprašal Rolf.

»Psa bom učil loviti rakune,« je odgovoril Indijanec.

»Kje pa?«

Indijanec je pokazal proti Asamuškemu ribniku.

»Ali ste vi tisti pojoči Indijanec, ki prebiva tam ob pečini?«

»Ho! Tako mi pravijo nekateri. Ime mi je Quonab.«

»Počakajte še eno uro. Vrnil se bom in vam pomagal,« je na slepo srečo dejal Rolf. Strastno je ljubil vse, kar je bilo v zvezi z lovom.

Indijanec je pokimal. »Če me ne bo našel, trikrat pokličī.« Nato je na ramo zadel debelo palico, s katere je v varni razdalji od hrbta bingljala vreča z rakunom. Rolf je s kravo odšel domov. Obljubil je malce prenačljeno, da se bo vrnil. Doma je bilo vse narobe. Rolf je napenjal možgane, da bi našel izgovor, zakaj mora za dalj časa oditi, nazadnje pa je rad ali nerad ravnal po starem pregovoru: »Če ne moreš iti naravnost, pojdi po ovinku.«

Nakrmil je konje, iz hleva skidal gnoj, pomolzel kravo, nakrmil prašiče, kokoši, teleta, okomatal konje, nasekal drv in jih nanosil v hišo, odgnal na pašo ovce, v kuhinji pripravil mleko za pīnjenje, pomil posodo od zajtrka v vrtni ograji popravil podrtο količje, prinesel iz kleti krompirja - in ves čas poslušal, kako ga oštevajo. Potem je na pašo odgnal kravo in sklenil, da se ne vrne prej, preden ne bo čas prignati kravo spet domov.

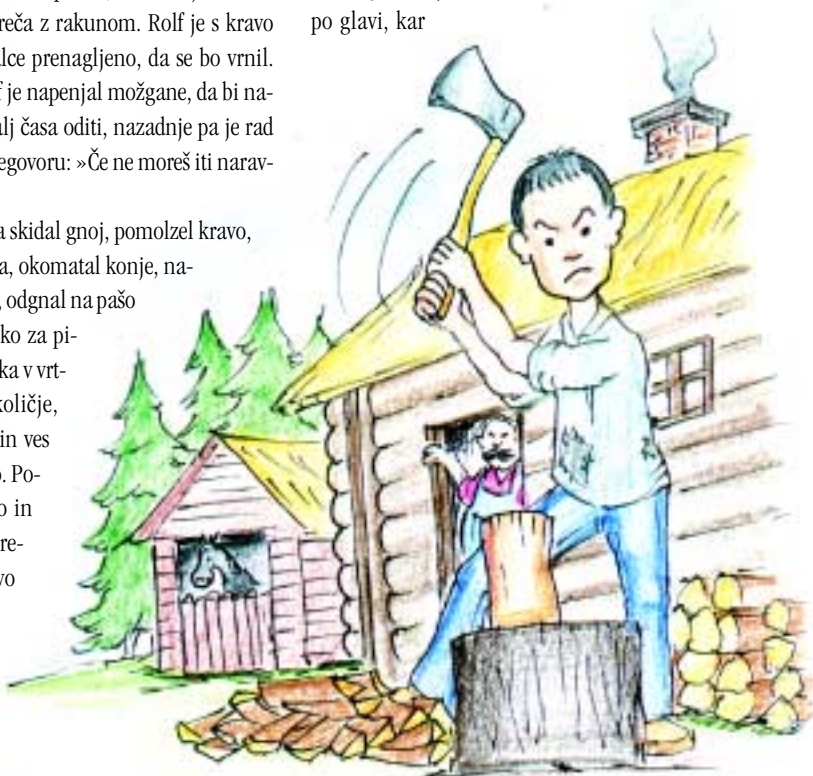
Ne čez eno uro, temveč šele čez tri ure je Rolf prišel k Asamuškemu ribniku.

Tu še ni bil nikoli, toda na

tri kratke klice, kakor se je bil dogovoril, je dobil odgovor, ki mu je povedal, kam naj gre. Quonab je stal na pečini. Odpejpal je Rolfa k indijanskemu šotoru.

Rolfu je bilo pri duši, kakor da stopa v novo življenje. Nekateri sosedje so bili lovci in vedeli marsikaj povedati o divjih rdečkožcih. Rolf je bil tudi že sam videl Indijance na potovanju in ga je odbijala njihova umazana zunanost. Tu pa je bila stvar drugačna: Quonab ni bil nikakršen Indijanec v dobro znani romantični opravi, temveč je bil oblečen kakor kak siromašen farmar. Bil pa je gologlav in nosil z biseri okrašene mokasine. Šotor je bil iz navadne jadorvine, toda poslikan z indijanskimi znamenji. Kotel, ki je visel nad ognjem, je bil iz pokositrenega bakra in tiste vrste, kakršne so že dolgo časa izdelovali v Angliji za menjalno trgovino z Indijanci, drobna posoda pa je bila iz brezovega lubja in lipovine. Puška in lovski noži so bili delo belokožcev, toda puščice in lok, smuči, tam-tam in z ježevčemi bodicami obšit puškin ovoj pa so bili indijansko delo in napravljeni iz vsake vrste gradiva, ki ga je bilo dobiti v gozdu.

Indijanec je Rolfa odvedel v šotor. Pes - ki še ni dorasel - je jezno zarenčal, ko je zavohal osovražene ga belokožca. Toda Quonab je ščeneta z roko lahko udaril po glavi, kar

lim debлом
vnovič ustopil v bran,
odbil pasji napad in hitro splezal
po deblu kvišku.

Zdaj sta lovca na vso moč začela sčuvati psa; nazadnje je divje poskakoval okoli drevesa, poskušal splezati nanj in noro lajal. S tem je bil dosežen namen. Skookum je dobil svoj prvi pouk; zdaj je vedel, da mora veliko žival, ki prav tako diši kakor ta, preganjati, nato pa pod drevesom, na katerega žival spleza, lajati.

Rolf je bil razburjen od vsega tega, kar je bil pravkat doživel. V njem se je prebudila lovska strast. V svoji vnemi sploh ni bil opazil, da je hrupni pogon privabil tretjega gledalca; šele glasen vzklik ga je opozoril na prišleka, ki je stal na vzpetini za šotorom. Nobenega dvoma - tam so bili zabuhli obraz in zasukani brki Rolfovega strica.

Nadaljevanje pa izveš v knjigi ...

Ilustriral Šeki

je po indijansko pomenilo:
»Le miruj, fant je dober,«
ga odvezal in vzkliknil: »Prinesi tisto reč!« Hkrati je pokazal vrečo, ki je visela na drogu med dvema drevesoma. Pes je nazaupljivo dvignil smrček proti vreči in renčal. Rolf je skušal s psom skleniti prijateljstvo, vendar brez uspeha. Quonab je menil: »To prepusti kar Skookumu. Bo že sam sklenil prijateljstvo - ali pa tudi ne.«

Lovca sta odšla dvesto ali tristo korakov prosti jugu, kjer je bil raven svet, in spustila iz vreče rakuna. Eden od njiju je v manjši razdalji držal psa, dokler si rakun ni opomogel od strahu in pričel teči. Zdaj sta spustila psa in ga sčevala. Z glasnim laježem se je zagnal nad rakuna, ki ga je ugriznil, da je tuleč odskočil. Rakun je tekel, kolikor je le mogel; za njim pa so dirjali pes in lovca. Pes ga je spet prehitel, rakun pa se je besno pogrkujoč bliskovito obrnil in dal psu drugi nauk. Tako je šlo dalje, dokler ni rakun dosegel gozda. Tu se je pred debe-

VŽIGALICA: Precej dela boš imel/a s šolo, to pa zaradi »zimskega spanja«. Z voljo pa se da vse nadoknaditi.

LOPATA: Oseba, za katero se ti je vnelo srce, ti ljubezni žal ne vrača. A ne obupaj, pri nekom drugem imaš precej možnosti!

ŠOTORKA: Lepi sončni dnevi so kot nalašč za rekreacijo, se ti ne zdi? Ugasni televizijo in pojdi kdaj pa kdaj na svež zrak!

ČAR NOVINARSTVA

Rad/a pišeš in bi postal/a novinar ali novinarka? Veselje do pisanja je že prvi pomemben korak na poti do dobrega novinarja. Toda to ni dovolj! Potrebno je tudi znanje. Poleg tega, da moraš znati postavljati vejice, moraš tudi poznati različne vrste sporočil oziroma novinarskih žanrov in vedeti, kako mora novinar pisati. Pa pogledjmo!

Kdo je novinar?

Dober pisatelj ni nujno dober novinar in nasprotno. Med njima je predvsem ena razlika. **Novinar poroča (piše oziroma govori) o resničnih stvareh** - o dogodkih, ki so se v resnici zgodili, krajih, ki v resnici obstajajo, in o resničnih osebah. Če nekdo napiše, da je tabornik Anže pri nabiranju dračja v gozdu srečal vesoljce, ki so ga povabili na čaj, potem tega že ni napisal kot novinar! Če bi zgodnico o Anžetu in njegovih vesoljcih prebrali v kakšnem resnem časopisu, bi verjetno najprej pomislili, da gre za prvoaprilsko šalo, tudi če bi bil datum napačen! Bi pa to lahko bila zanimiva zgodba izpod peresa kakšnega pisatelja. Ti namreč morajo imeti bujno domišljijo, novinar, ki bi tako pisal, pa bi zelo težko našel službo ...

Druga pomembna stvar je, da je novinarjevo pisanje javno. Če svoj pisni izdelek, pa naj govori o še kako resničnih stvareh, shraniš le zase in za nekatere prijatelje, to ni novinarstvo. Novinarstvo postane to šele, ko članek objaviš. Je pa tako »zasebno« pisanje lahko dobra vaja za pravo novinarstvo.

Mediji

Novinarska besedila objavljajo mediji. Pri tem še vedno mislimo predvsem na **časopise, revije, radio in televizijo**, v zadnjih letih pa je vse bolj vpliven medij postal internet. Vede-

ti pa moraš, da vse, kar mediji objavljajo, še zdaleč ni novinarstvo. V časopisih so poleg novinarskih člankov tudi oglasi, pisma bralcev, križanke, odlomki iz literarnih del; tega, da glasba in filmi ne sodi v novinarstvo, pa nam menda ni treba posebej poudarjati.

Lastnosti dobrega novinarja

Povedali smo, da novinarji pišejo o resničnih stvareh in da je njihovo pisanje javno. Toda to še ni dovolj. Ko kot novinar pišeš o dogodkih, moraš bralcem povedati vse najpomembnejše podatke: **kaj** se je zgodilo, **kje** in **kdaž** se je to zgodilo in **kdo** je bil udeležen v dogajanju - tako imenovano **pravilo štirih K-jev**. To ne pomeni, da moraš, ko pišeš o taborjenju, naštetih vseh 74 taborečih! Nikakor ne, kajti tega res ne bi nihče bral. Dovolj je, da navedeš ime roda, število taborečih in morda ime taborovodje. To, da moraš povedati vse **bistvene** podatke, namreč ne pomeni, da moraš navesti **prav vse** podatke, ki jih poznaš - tiste, ki niso pomembni, kar izpušti.

Predeu stvari zapišeš, moraš **podatke preveriti**. Če ti Simon na taborjenju reče, da mu je bilo slabo zaradi slabe kuhinje, tega ne smeš kar zapisati. V resnici ne moreš sklepati, da mu je bilo slabo prav zaradi tega - morda pa se je pred kosilom prenajedel sladkarij! Posebno bo njegova izjava sumljiva, če težav z želodcem ni imel nihče drug, čeprav so vsi jedli isto hrano! Če pa bodo podobno trdili tudi drugi (tvoja naloga je, da jih o tem povprašaš), potem že imaš zgodbo.

Pomembno je, da se držiš načela, da kot novinar v besedilo ne vpletaš svojih čustev, izražanje mnenja pa je dovoljeno le v nekaterih novinarskih žanrih. O tem več malo pozneje, za zdaj le še toliko: ko pišeš na primer poročilo o izletu, stavki,

Kaj se zgodi, če novinarji zgodbo zapišejo, ne da bi prej preverili podatke, se je pokazalo v primeru poročanja o nesojenem svetovnem prvaku v računalništvu Matjažu Roglju. Rogelj je novico o tem, da naj bi postal svetovni prvak, sporočil kar sam, novinarji pa so mu nasedli, ne da bi se prej o resničnosti tega prepričali še pri kakšnem drugem viru. Resničnost njegovih navedb so začeli preverjati šele pozneje, in pokazalo se je, da so bili sprva preveč naivni ...

Oh, ta slovnica!

Osnovno novinarjevo orodje (včasih tudi orožje) je jezik, zato ga moraš res obvladati. Tudi če bo vsebina še tako dobra, o tebi ne bodo imeli dobrega mnenja, če bo v tvojem besedilu manjkal cel kup vejic ali če bo slogovno slabo. Na primer: »V soboto tretjega aprila smo šli na izlet. Na izlet nas je šlo šest članov voda. Na izletu smo hoteli zakuriti ogenj ampak ni šlo ker je naš vodnik vžigalice pozabil doma. Zato smo na izletu samo hodili dokler nismo prišli do vrha kjer smo se ustavili.« In tako naprej. Verjetno si opazil/a, da se nekatere besede preveč ponavljajo? Mimogrede: koliko vejic manjka v tem kratkem odlomku?

ko so »Na izletu smo se imeli lepo« ali »Izlet je bil zanimiv in lahko vam je žal, ker se ga niste udeležili,« ne sodijo v vaše besedilo. Raje napiši, **kaj** zanimivega ste na izletu počeli ali opiši novo igro, ki si jo je izmislil vodnik - vtis pa naj si ustvarijo bralci sami.

O čem pišemo?

Prav vsi dogodki gotovo niso tako pomembni, da bi o njih pisali v časopisih. Ko se odločamo, o čem bomo pisali, moramo imeti v mislih osebe, za katere pišemo - naše bralce (poslušalce, gledalce). Povedali smo namreč že, da ne pišemo zase. V računalniški reviji bi članek o gojenju sobnih rastlin gotovo deloval čudno, tako kot pisanje o rodovem odbojgarskem turnirju ne bi sodilo v revijo, ki se ukvarja z raziskovanjem veselja ... Dnevni časopisi, radio in televizija niso specializirani mediji; ukvarjajo se s temami, ki zanimajo širšo javnost.

VRVICA: Če si iskren/a, moraš priznati, da v tistem prepiru, ki sta ga imela z vodnikom, nisi imel/a prav. Drugič pa kar vodnika poslušaj!

O ŽANRIH

Novinarske žanre delimo na dve osnovni obliki, in sicer na informativne zvrsti (to so predvsem vesti, poročila, ankete, intervjuji) in interpretativne zvrsti (kot so komentarji, recenzije, uvodniki). Poglejmo si na kratko nekatere najpogostejše žanre.

Vest

Za vest je značilno, da na kratko **obvešča o dogodku**, pri tem pa dogodka **ne pojasnjuje ali ocenjuje**. Bralec mora v vesti najti odgovore na že prej omenjene 4 K-je: kaj, kdo, kje, kdaj, ob tem pa novinar navede tudi vir informacije. Poglejmo si primer:

CAPE CANAVERAL – Zaradi slabega vremena so včeraj že tretjič preložili pristanek ameriškega vesoljskega plovila Atlantis s petčlansko posadko. Pristanek na vesoljskem pristajališču v ameriški zvezni državi Florida je onemogočil močan veter. Kot je še sporočila ameriška vesoljska agencija Nasa, bo Atlantis predvidoma pristal danes.

Vest odgovarja na vse štiri K-je, plega tega pa še na vprašanje »zakaj«. Na prvi pogled se zdi, da na vprašanje KDAJ ni odgovora, toda odgovor izveš, ko na vrhu časopisne strani pogledaš, kdaj je časopis izšel - beseda »včeraj« se torej nanaša na datum izida časopisa oziroma, če gre za radio ali televizijo, na čas, ko vest sporočimo v eter. In kaj je VIR INFORMACIJE? Iz besedila izvemo, da je vest sporočila Nasa.

Vest je lahko tudi daljša in obvešča o več dejstvih, lahko bi jo pa tudi še skrajšali - pri tem pa pazimo, da ohranimo odgovore na vse 4 K-je.

Poročilo

Tudi poročilo mora, tako kot vest, odgovarjati na štiri K-je, za razliko od vesti pa v njem napišemo tudi, kako je dogodek potekal. Če bi o preložitvi pristanka Atlantisa napisali poročilo, bi v njem opisali poskus pristanka, povedali bi hitrost vetra, zaradi katerega plovilo ne more pristati, predstavnik Nasa bi zaprosili za izjavo o tem, ali bi posadka lahko bila v nevarnosti ... Poročilo torej dogajanje tudi **opiše**.

Intervju

Pri intervjuju imamo za razliko od ankete le enega sogovornika, ki pa ni naključen. Intervju je precej zahteven žanr. Že ko izbiramo sogovornika, moramo imeti razlog, zakaj smo izbrali prav njega (njo). Razlog je lahko to, da se sogovornik spozna na neko temo, ki nas zanima. Želimo na primer izvedeti, kaj bomo letos počeli na taborjenju - o tem bomo povprašali taborovodjo. Drugi razlog za intervju je, da je sogovornik sam po sebi zanimiva oseba - je na primer dobitnik kakšnega priznanja, glavni igralec v novem filmu, znan športnik in podobno. Na intervju se moramo prej pripraviti, vedeti moramo, kaj bomo sogovornika spraševali. Če gre za mladinskega pisatelja, moramo prebrati kakšno njegovo knjigo, preberemo si druge intervjuje s to osebo in podobno - da imamo osnovo za pogovor in da ne bomo postavljali neumnih vprašanj. Zato narediti dober intervju ni enostavno!

Anketa

V anketi sprašujemo za mnenje »navadne« ljudi - prav zato je tudi zanimiva, če seveda v njej postavimo pravo vprašanje. Sprašuj nekaj, kar je aktualno, kar zanima bralce. Pred taborjenjem lahko na primer starše, ki tudi berejo rodovo glasilo, vprašate, ali se jim zdi cena primerna, in podobno. Anketa naj ima uvod, v katerem pojasnite, kaj ste spraševali in zakaj. Ob odgovorih anketirancev moraš navesti tudi njihova imena, starost in - če gre za rodovo glasilo - vsaj vod, ki mu pripadajo (večji časniki ponavadi navedejo tudi priimek in poklic, pa še fotografijo).

Reportaža

Pri reportaži si lahko, za razliko od vesti in poročila, »pivoščimo« več svobode. Uporabljamo žargonske izraze, barvite pridevnike, dialoge, skratka jezik, s katerim bomo živo opisali dogajanje. Reportaže zato ne pišemo o katerih koli, pač pa o posebnih dogodkih, na o razlitju vode čez bregove na taborjenju, zaradi česar smo morali prestavljati šotore in imeli celo vrsto težav. V besedilu tako opišemo na primer deročo vodo, strah taborečih, težako delo, utrujenost po koncu in podobno. Posebnih navodil za pisanje reportaže ni, pomembno je, da sta zanimiva tako vsebina kot slog pisanja - treba je pač poskusiti.

Veščino lahko osvajaš tudi v sodelovanju z Gozdovnikom, zato kar pogumno piši na naš naslov!

Komentar

V komentarju avtor pove svoje mnenje o nekem dogodku. To mnenje poda na način, ki bo bralce prepričal, kar pomeni, da mora svoje poglede logično utemeljiti. Navaja statistične podatke, izjave pristojnih, izsledke raziskav. Denimo, da menimo, da je cena taborjenja občutno previsoka in bomo o tem napisali komentar. V njem bomo svojo trditev dokazali s primerjavo s cenami taborjenj drugih rodov (če so te občutno nižje, je to že dober argument), z navajanjem podatkov o tem, koliko denarja bo moralo vodstvo odšteti za najem prostora, za hrano in druge potrebne stvari ter kako bi lahko te stroške zmanjšali. Tudi pri komentarju velja, da pišemo o temi, ki zanima tudi druge. Če misliš, da je vodnik do tebe nepravičen, o tem že ne boš pisal/a v rodovem glasilu, ampak mu boš že sam/a povedal/a - če pa je to splošen problem vodstva, potem pa to že zanima tudi druge, ki bodo dober komentar z veseljem prebrali.

Špela

Ilustrirala Neva

Vir:

Manca Košir: *Mladi novinar*. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1987.

Lahko živim od besed!

“Od besed se ne da živeti,” nas pričujejo starejši. Pa ni čisto tako. Radijski novinarji živimo dobesedno od govorjenja. A ni tako enostavno, kot se sliši. Za samozavestnim nastopom in “pripovedovanjem na pamet” se skriva veliko priprave in bogate izkušnje.

Pozoren poslušalec takoj loči poročevalca, ki mlati prazno slamo, od tistega, ki točno ve, kaj bi rad povedal. Nepriljubljenost se še posebej opazi v intervjujih, ko spraševalec ovinkari, nameče nekaj misli iz vseh koncev, na koncu pa vpraša nekaj tretjega ali pa sploh nič.

Mikrofon izda vsakogar: ob tremi se glas zatrese, ob prehladu je izgovorjava okorna, po prekrokani noči je glas hripav. Nastop je zelo pomemben: z dobrim interpretiranjem je mogoče iz slabega besedila narediti zanimivo poročilo, ob slabem branju pa vrhunski komentar povsem zbledi. Samo besedilo pride najbolj do veljave v časopisu, na radiu ga je treba podpreti z zanimivim izražanjem, na TV z dobro sliko.

Novinar je suženj dogodkov. Pomembne stvari se velikokrat pripetijo brez voznega reda, zato mora biti novinar pripravljen delati tudi zvečer ali v nedeljo. Vsak poročevalec spremlja dogajanje na svojem področju. Ves čas je v povezavi s svojim uredništvom in na

razpolago. Po potrebi ga iz redakcije pokličejo, da pomaga s poznavanjem svo-

O RADIU IN TELEVIZIJI

jega področja (pretekli dogodki, kontaktne osebe, telefonske številke za izjavo). Radio je živ in najhitrejši medij, saj je njegov spored ves dan. Stik med novinarjem in dežurnim v uredništvu je zato še toliko bolj pomemben kot pri drugih medijih.

Novinarstvo prinaša veliko terenskega dela in izajdljivosti. Taborniki se radi potepamo in smo navajeni neprestanega improviziranja, zato nam poklic novinarja ustreza. Med novinarji je veliko nekdanjih tabornikov.

Poklic radijskega športnega reporterja pa ima sploh še veliko posebnosti: delovni urnik je prilagojen športnemu. Ti dogodki pa so tedaj, ko imajo čas navijati: zvečer in ob koncu tedna.

Radijski reporter mora s svojim komentiranjem tekom pritegniti pozornost poslušalca, znati slikovito opisati dogodke na terenu (da poslušalec “vidi”), ustvarjati napetost (da ne govori zaspano) ter biti podkovan z zgodovino in s statističnimi podatki (ne: “pogosto zadene trojko”, ampak: “njegov met je 53 %”). Pri tem pa mora imeti pravo mero, da ne zaide v drugo skrajnost: da ne kriči po nepotrebnem ob nepomembnih dogodkih in rezultatih, da ne “davi” pretirano s številkami in preteklostjo. Prav ta občutek in prava presoja ločita dobre od slabih reporterjev. Brez prirojenega temperamenta in glasu pa seveda ne gre.

Franci Pavšer, ml. dela na športnem uredništvu na Radiu Slovenija, verjetno ga poznate po komentarjih tekem ljubljanskih košarkarjev v Evroligi, sicer pa je tudi tabornik

Zakaj je televizija kul?

Če velja radio za najhitrejši medij, časopisu pripisujejo najbolj poglobljeno obravnavanje vsebine, velja televizija za najbolj privlačen in vsakdanji medij. Televizijski novinarji imamo za razliko od drugih naših kolegov na voljo najmočnejše orožje: živo sliko. In pravijo, da je slika vredna 1000 besed

...

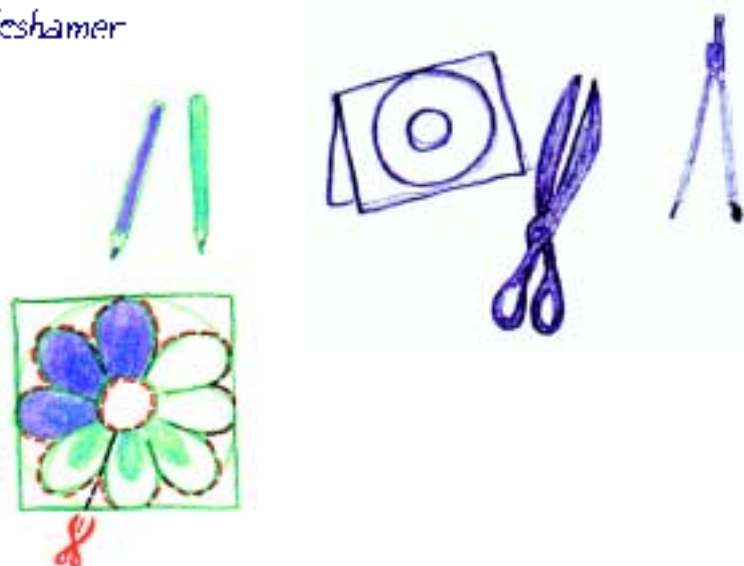
Delo televizijskega novinarja je zelo zanimivo, saj ogromno dela opravimo na terenu, med zanimivimi ljudmi, na zanimivih dogodkih. Četudi je delo naporeno - včasih delamo od jutra pa vse do petnajst čez sedmo, ko se začne odaja - je zabavno.

Televizijski novinarji imamo z novinarsko zgodbo, ki je ponavadi dolga od ene do dveh minut, precej dela. Kot vsi novinarji se moramo pred odhodom na teren temeljito pripraviti na delo z raziskovanjem prej objavljenih člankov, vrtenjem telefona in brskanjem po internetu, da dobimo potrebne informacije. Nato na terenu s snemalno ekipo posnamemo intervjuje in dogodek. Potem je treba v studiu ves posnet material pregledati, določiti, kaj gre v našo zgodbo, napisati tekst in se lotiti osrednjega dela – montaže prispevka. Če gre vse po načrtu lahko petnajst čez sedmo na televiziji spremljate zgodbo, drugače pa ...

Denis Oštir je bil včasih tabornik, zdaj lahko njegove prispevke gledate v oddaji 24 ur na Pop TV

POTREBSČINE:

- karton ali šelešamer
- škarje
- svinčilo
- volna
- barvice

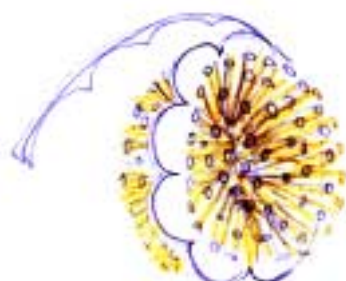
1. Karton prepoyjni na pol in narisaj kolobar (tako velik, kot hučeš da je velik cvet)
2. Izreži. Dobiš dva enaka kolobarja, ki ju ovijeta z volno. Za gostejši cof ovij več volne.

3. Škarje zabodi skozi volno med oba kolobarja in odreži volno okoli in okoli kolobarja

USTVARJAMO

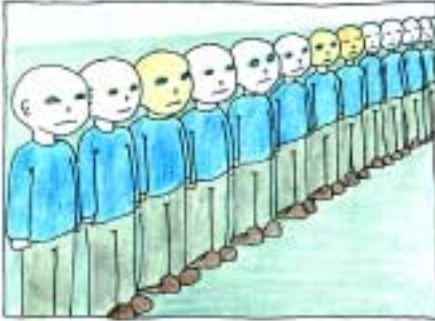
4. Kolobarnja potisni rahlo narazen, med rjužo daj krajšo solno in zaveži skupaj z vuzlom, da bi dobro držalo.

- 5a. Če hočeš imeti rožo v obliki kranke, le odstrani kolobarnja in "varko!"
- 5b. Če hočeš rožo z svetnimi listki, kolobarnjo obreži v obliki listkov kot je narisano na ilustraciji
- 5c. Če hočeš rožo z večimi svetnimi listki, kot sta velika kolobarnja, na papir nariši svetne liste (pomagaj si s šablono), izreži kot je prikazano (z rožico) in vstavi med kolobarnja, ki sta še na cufu. Lahko ju odstraniš, ru pa raju!
6. Svetne lahke obesi, lahko pa tudi nastakneš na žico in narediš pravi bujnik!

TINE NE SLIŠI

12-letni Tine pri sporazumevanju z drugimi ne potrebuje zvokov. Zna se pogovarjati molče, in sicer z rokami, z znaki posebnega jezika gluhih ljudi. Tine je namreč gluh - ne sliši že od rojstva. Še pred 40-imi leti zato skorajda ne bi imel možnosti za šolanje. V šolo so lahko hodili le nekateri otroci z okvaro sluha, in še ti so živeli v posebnem zavodu, po 100 v enem prostoru, po glavi so bili obrtiti in oblečeni v uniforme. Drugi pa so bili bolj ali manj izolirani od okolja.

Danes na srečo ni tako. Tine tako obiskuje običajno šolo, prav tako, kot jo obiskuješ tudi ti. Da bi se lahko vključil v razred z otroki, slišijo normalno in ne poznajo posebne govorice gluhih, pa se je moral naučiti tudi običajnega govora. Izgovarjanja glasov se je naučil ob pomoči strokovnjakov. Podobno se je naučil tudi poslušanja, ki pa ni običajno poslušanje, saj Tine ne sliši besed, pač pa jih razbere z ustnic in govorice telesa. Jezika slišičih ljudi sicer še ne obvlada povsem, zato pri pouku potrebuje posebnega pomočnika. Ta mu pomaga pri razumevanju šolske snovi in domačih nalog, tako da v šoli nima težav, na začetku šolskega leta pa je Tine z njegovo pomočjo lažje vzpostavil stike s sošolci in sošolkami.

Sošolci ga imajo radi

Ko je Tine prišel v razred, so bili njegovi sošolci namreč precej zbegani. Učiteljica jim je sicer že prej povedala, da bodo dobili sošolca, ki ne sliši, a niso si znali predstavljati, da bi se z njim tudi pogovarjali, se igrali, obiskovali zunajšolske dejavnosti in morda tudi ušpičili kakšno neumnost. Kmalu pa so ugotovili, da Tine, čeprav ne sliši, ni dosti

drugačen od njih. Tako kot večina fantov njegovih let v šoli ni preveč navdušen nad matematiko in ima namesto tega raje likovni pouk. Izmed vseh šolskih predmetov pa ima najraje telovadbo. Prav ta predmet je pomagal, da so se mu sošolci bolj približali. Sprva se jim je zdelo čudno, da bo gluhi sošolec z njimi igral košarko, a ker je že na začetku zadel tri trojke, se od takrat naprej skoraj tepejo, kdo ga bo imel v ekipi. Da Tine zato, ker ne sliši, prav nič na zaostaja za njimi, so ugotovili tudi pri teku

na 600 metrov, saj v razredu ni nihče hitrejši od njega.

Bo šel na taborjenje?

Pri sporazumevanju imajo sicer nekaj težav, kajti čeprav se Tine uči tudi običajnega govora, svojih besed ne sliši, zato jih pogosto izgovarja precej nerazumljivo. A v nekaj mesecih, odkar se poznajo, so se že navadili drug na drugega. Posebno njegov najboljši prijatelj Luka nima večjih težav pri razumevanju, tako da ga Tine in okolica veliko

krat uporabijo za nekakšnega prevajalca, če že ne gre drugače.

Sicer pa Tine prosti čas preživlja zelo podobno kot vsi njegovi vrstniki. S športom se rad ukvarja tudi zunaj šole, deževne popoldneve pa pogosto preživlja pri Luku, s katerim igrata računalniške igrice. Luka, ki je tudi tabornik, je Tineta pred kratkim povabil na vodovo srečanje, temu pa je sledil še izlet. Tine je - tako kot drugi - najbolj užival v kurjenju ognja in peki hrenovk, zelo pa si želi tudi na taborjenje.

Tineta prijateljica

Pred dvema letoma je Tine pri delu s strokovnjaki centra za učenje govora spoznal enako staro Mašo, ki je takoj postala njegova prijateljica. Težav pri sporazumevanju niti na začetku nista imela, saj Maša tudi uporablja jezik gluhih. Maša sliši, sicer zelo slabo, a s pomočjo posebne naprave razume tudi zvoke. Tudi Maša hodi v običajno šolo, pri pouku pa ne potrebuje pomočnika, pač pa ji je v pomoč prav ta naprava. Sestavljena je iz dveh delov, in sicer iz oddajnika in sprejemnika. Oddajnik vsebuje mikrofonski, ki ga ima učiteljica v šoli pripetega na obleki, sprejemnik pa je priključen na Mašino slušni aparat. Tako lahko učiteljica povsem normalno razlaga snov in se med razlago sprehaja po razredu, Maša pa njenim besedah sledi brez večjih težav.

Namesto slušnega aparata telefon

Slušni pripomoček ne pomaga le Maši, pač pa številnim ljudem z okvaro sluha. Ideja o slušnih pripomočkih je zelo stara, prvi pa so bili videti kot nekakšna troblja, ki jo nastavimo na uho, vanjo pa govori ali kriči sobesednik. Učinek

takih naprav je podoben, kot če na uho nastavimo dlan; močnejši zvok pa je zgolj posledica oblike.

Nekateri zgodovinarji menijo, da je izumitelj telefona Američan **Aleksander Graham Bell** pravzaprav hotel narediti slušni aparat, da bi s tem pomagal svoji ženi, ki je zaradi bolezni skoraj popolnoma oglušela. Telefon pa je pomagal pri nadaljnjem razvoju slušnih aparatov. Prvi električni slušni aparati so nastali konec 19. stoletja in so bili na videz podobni telefonu. Njihova pomanjkljivost je bila - poleg tega, da so bili okorni že zaradi svoje velikosti - da je bilo treba tak aparat držati pri ušesu,

da torej uporabnik ni imel prostih rok. To pomanjkljivost so kmalu odpravili s slušalkami, ki si jih je bilo mogoče preprosto nataktniti na glavo. Že pred drugo svetovno vojno pa so izumili bolj moderen model slušnega aparata, torej tak,

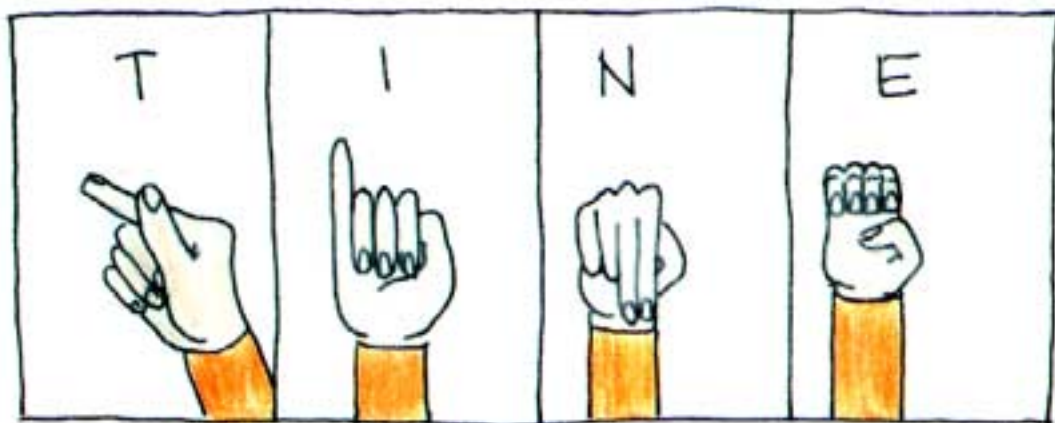

ki se vtakne neposredno v uho, okolica pa ga zato niti ne opazi. Tak aparat ima tudi Maša.

Težave in težavice

Si predstavljaš vsakdanje življenje gluhega človeka? Res, da lahko počne vse, kar počnejo drugi, slišišči ljudje,

Kaj meniš, bi se morali Tine in drugi taboreči zaradi njegove gluhoste na taborjenju soočiti s kakšnimi posebnimi težavami in kakšne bi bile te težave (na primer pri bujenju, zboru, dežurstvu v kuhinji ...). Poskusi si predstavljati, kako skupaj z njim opravljali povsem vsakdanje stvari.

kljub temu pa lahko naleti na nekatere težave. Radia že ne more poslušati; o tem, ali lepše poje Madonna ali Britney Spears, se boš s Tineto bolj težko pogovarjal (pač pa se bi se morda lahko pošteno skregala glede tega, katera od njiju je lepša). Morda te bo zato nekoliko začudilo, da Tine, čeprav ne sliši glasbe, vseeno rad pleše, saj ritem začuti ob opazovanju drugih ljudi. Tudi to, da ob gledanju filmov ne sliši pokanja iz pištol, ga ne moti preveč. Lahko spremlja tudi oddaje, v katerih govor prevajajo v govorico gluhih ali pa ga spremljajo podnapisi. Še pred nekaj leti bi mu moral nekdo od domačih predati telefonska sporočila, na primer da so se sošolci zmenili, da gredo zvečer na pijačo. Ker pa ima računalnik, priključen

na internet, zdaj večkrat na dan prebere svojo elektronsko pošto in se lahko za srečanja tudi sam dogovarja od doma.

Malo bolj kot drugi mora paziti v prometu, saj se lahko pri prečkanju ceste zanaša samo na vid. Na nekem šolskem izletu se je sicer pridružil skupini sošolcev, ki so svoj »pogum« dokazovali s hojo po železniškem tiru, a jih je učiteljica pošteno okregala. To početje je namreč že samo po sebi nevarno, zanj pa še toliko bolj, saj ne more slišati vlaka, ki bi se mu bližal od zadaj. Še dobro, da se ni nič zgodilo!

Špela

Ilustrirala Neva

Viri:

Kubar, Dušan: Glubota kot sprejemljiva drugačnost. V: Različnim otrokom enake možnosti (ur. Anica Mikuš Kos). Ljubljana: Zveza prijateljev mladine Slovenije, 1999.

Prispevki iz prakse: zbornik prispevkov s seminarja Glubi in naglušni otrok v vrtcu in osnovni šoli. Ljubljana: Zavod republike Slovenije za šolstvo, 1996.

KOTLIČEK: Ta trenutek res nimaš nobenih težav - zvezde pravijo, da bo tako vsaj še nekaj časa.

ZAVOZLANI

Uf, koliko stvari je treba vzeti s sabo na veždnevni izlet! Potem, ko smo jih zložili na kup, jih moramo še pravilno »pospraviti« v nahrbtnik. Ti bo tudi to uspelo?

Pripravi Šeki

- 1 VETROVKA
- 2 TOPEL PULOVER
- 3 ARMAFLEKS
- 4 SONČNA OČALA
- 5 PRVA POMOČ
- 6 SPODNJE PERILO
- 7 SVETILKA
- 8 SPALNA VREČA
- 9 KAVRČKE
- 10 KAPA
- 11 ŠOTORSKO KRILLO
- 12 MOBILNI TELEFON
- 13 NAJLJUBŠA KNJIGA
- 14 ŠPORTNI ČOPATI
- 15 GAMPŠE
- 16 BRISAČE
- 17 TOALETNI PRIBOR
- 18 MENAŽKA IN PRIBOR
- 19 DODATNA OBLAČILA
- 20 DENARNICA

Dragi trot Skelo!

Sem dvanajstletna gozdovnica Muca. Pri tabornikih se zabavam že nekaj let. Vendar v zadnjem času ne počnemo nič novega in zanimivega. To velja predvsem za akcije, ki so vedno enake. Izlet z avtobusom, malo pešačenja, ogled zanimivosti in kakšne igre. Meni se zaradi tega prav ne ljubi več hodit na akcije. Vodniku jamramo, a pravi, da se trudi. Kaj naj naredim, saj imam tabornike sicer rada in si ne želim, da bi se naveličale hoditi na tabornike, ker se sicer dobro razumemo.

Draga Muca, težava tiči v vseh vas. Mogoče ste že malo naveličani drug drugega. Prav tako ve odraščate in vas začenjajo zanimati druge stvari, vodnik pa tega žal ne opazi. Kot sem razbral iz tvojega pisma, vodniku niste povedale, česa si na akcijah želite, ampak ste mu le povedale, da vam le-ti niso več všeč. Počasi prihajate v tisto obdobje, ko je pri tabornikih potreba pokazati tudi malo samoiniciative. Zatorej ni dovolj le nerganje in kritiziranje akcij, ki jih organizira vodnik. Kajti lahko zgodi, da bo obupal in ne bo organiziral nobene akcije več. To pa je najslabša možna rešitev. Zato bo najbolje, če se s članicami voda pogovorite, kaj vas zanima in kaj bi rade počele na akciji. Mogoče lahko celo sestavite pravi načrt akcije. Svoje ideje in predloge nato posredujte vodniku. Prepričan sem, da jih bo rade volje upošteval. Tako boste na akciji poizkusili nekaj novega in zanimivega, tisto kar ste same želele. To bo vodovo akcijo naredilo zanimivo. Za vodnika bodo vaši veseli obrazi in spet večja udeležba nova vzpodbuda. Ker bo vedel, kaj vas veseli in zanima, bo dobil kopico novih ideje za vaše naslednje skupne dogodivščine. Tako se boste lahko še naprej družili in zabavali in ne bo minilo veliko časa, ko boste v vlogi vodnic že ve. Tudi ti, draga Muca, se boš takrat spomnila, kako ste s članicami voda organizirale akcijo, pridobljeno znanje in ideje pa ti bodo takrat prišle še kako prav.

Tvoj
trot Skelo

Ilustracija: Šeki

KLIN: Iti ali ne iti - na izlet namreč. Ti kar pojdi, saj te čaka nepozaben konec tedna.

TABORNIŠKI KORAK

ŠEŠE IN NAVADE

Ste že slišali za taborniški korak? Gre za izmenično hojo in tek: 20 korakov tečemo, 20 pa hodimo – in tako vse do prihoda v cilj. Zdaj je tvoja naloga, da to poskusiš na kakšnem izletu. To, da moraš se moraš v naravi gibati mirno in tiho, tako da ne plašiš živali, pa gotovo že veš ...

KROMPIRJEV GOLAŽ

Zakaj bi na izletu krompir pripravljali vedno na enak način, torej tako, da ga spečemo v žerjavici? Skuhajmo si za spremembo krompirjev golaž. Za to sicer poleg krompirja potrebujemo še nekaj začimb, ki pa jih ni težko nositi v nahrbtniku? Če nam katera izmed sestavin manjka, se tudi ne bomo preveč obremenjevali in bomo malo improvizirali ... Načeloma pa potrebujemo naslednje:

- olje
- čebulo
- krompir (za en večji vod ga bo kilogram dovolj)
- žličo sladke paprike
- lovorov list, majaron, timijan, kumino, sol
- za zgostitev: žličo moka in deciliter kisle smetane

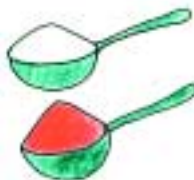
Priloga:

Čebulo narežemo na lističe in jo pražimo na olju, dokler ne začne rumeneti. Dodamo krompir, narezan na majhne kocke, solimo in malo pražimo. Nato dodamo začimbe in prilijemo vodo. Medtem posebej zmešamo moko in kisló smetano ter prilijemo v vrelo jed. Kuhamo, dokler se krompir ne omehča.

Priloga po:

Marija Ilc, sestra Vendelina: *Kubarica sestre Vendeline*. Ljubljana: Vale-Novak, 1994.

Ilustracije: Neva in Šeki

WONDER SKAVT

IN SE PRIDRUŽIL VODU BOBROV

SKUPAJ SO SE ODPRAVILI NA
DARKOV PRVI TABORNIŠKI IZLET
NA KRNSKA JEZERA

PREDEN PA SO SE ZAGRIZLI V STRMO
POBOČJE, SI JE DARKO NA SKRIVAJ
OBLEKEL PČETOV STARI KROJ ...
... IN POSTAL WONDER SKAVT!

TODA NIHČE NI OPAZIL, DA KATKA NI IMELA PRIMERNE OBUTVE

NATO SE JE ZGODILO ...

TODA DARKO - WONDER SKAVT - JE REŠIL KATKO V ZADNJEM TRENUTKU

(brez besed)

Tanja

GOZDOVNİK - priloga taborniške revije Tabor. Za 200 tolarjev ga je mogoče dobiti tudi v samostojni obliki, vsi slovenski gozdovniki in gozdnice (taborniki in tabornice od 11 do 15 let) pa ga dobijo zastonj, saj je vključen v članarino. Izhaja trikrat na leto. Številka 11, april 2001.

Gozdovnika je zasnoval Malus (Miha Logar). Urednica: Špela Novak. Logotip in Gozdovnikova pisava: Luna (Tea Štirer). Postavitev na računalniku: Bizi (Igor Bizjak). Ilustratorji: Šeki (Jaka Bevč), Neva (Nevenska Vrba), Tanja Bojc. Trot Skelo je Gorazd Ažman. Strip: Tanja Bojc. Fotografiji na nastolnici: Muc (Miha Maček).

TABOR - taborniška revija. Glavni urednik: Igor Bizjak. Odgovorni urednik: Matija Tonejc. Predsednik izdajateljskega sveta: Marjan Moškon. Naslov uredništva: Revija Tabor, Parmova 33, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/300-08-20. Faks: 01/43-61-477. Email: zts@guest.arnes.si. WWW: www.zts.org. Tekoči račun: 50101-678-47184. Na podlagi zakona o davku na dodano vrednost (Ur. list, št. 89/98) sodi revija med proizvode, za katere se obračuna davek na dodano vrednost po stopnji 8%. Grafična priprava: Tridesign, d. o. o., Ljubljana. Tisk: Tiskarna Skušek, d. o. o., Ljubljana.

